Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per FrancescX el dg., 12/10/2025 - 00:00

Ex 17,8-13
2Tim 3,14-4,2
Lc 18, 1-8

Crec en la pregària?

Podríem dir que Jesús ja no sap com fer-s'ho per convèncer els seus oients i a nosaltres, els seus seguidors, perquè creguem en l'eficàcia de la pregària. Ell certament sap de la nostra dificultat per creure-ho. Per això acaba el relat, que hem escoltat, amb aquesta compromesa pregunta: "*Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?".*

Però Ell, com a bon mestre no es cansa de tenir paciència amb nosaltres. I ens exposa una agosarada paràbola, com diu el mateix relat evangèlic, "*per ensenyar-nos que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança"*.

La pobre viuda i el jutge cregut

Només Jesús, absolutament convençut de l'eficàcia de la pregària constant i insistent, pot elaborar un relat tan viu i il·lustratiu. És un relat amb dos personatges de característiques ben acusades, de contrastats perfils, de contraposats estatus socials, de desequilibrats nivells econòmics i de desiguals poders de decisió.

Un dels personatges és una dona (ja sabem la poca valoració social que tenien), una dona viuda, sense la companyia, el suport i l'amor del marit, i sense recursos (no hi havia cap subsidi oficial de viudetat i únicament podien viure ben precàriament amb les ajudes de parents i persones de bona voluntat). D'aquí que l'Escriptura parla dels orfes i de les viudes com a prototips de persones desemparades.

L'altre personatge, un jutge amb autoritat i gran poder de decisió, orgullós de la seva situació dintre de la societat, sense escrúpols per prendre cap mena d'actuació, i absolutament mancat de sensibilitat humana. *"Desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes",* en diu el relat de Jesús.

David i Goliat

És David contra Goliat. David tenia la fona que va tombar Goliat. La viuda de la paràbola tenia la perseverança, la persistència en la seva petició de justícia. I la pesadesa de la pobra viuda se li va fer insuportable al jutge, i, perquè el deixés tranquil, li va fer justícia.

I ara ve l'agosarada aplicació, que fa Jesús, de l'actitud del jutge amb l'actitud de Déu davant la pesada insistència en la pregària. "*Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat".*

M'ho crec?

I d'aquí neix el nostre acte de fe en Déu que sempre escolta i es commou davant la nostra perseverança, i sempre farà justícia, no la nostra justícia, sinó la que Ell sap que és la més adequada per a nosaltres; encara que sovint no ho veiem.

I d'aquí, també, la pregunta que fa Jesús al final. És una pregunta, que ens la podríem fer cada u de nosaltres: *"Crec que tinc aquesta fe?".* En qualsevol hipòtesi, la nostra pregària insistent hauria de començar amb la que es recordava a l'evangeli de diumenge passat: "*Senyor, doneu-nos més fe!"*

ETIQUETES
PREGÀRIA CONSTÀNCIA FE